

Stulle vi da ikke prøve paa at have Mod til at anvende en betydelig Sum til et Formaal, hvor vi kunne sejre, og hvor vi med et Slag ville komme i Spidsen for det internationale samtidige Arbejde, som foregaar paa dette Omraade?

Selvfolgelig bilde vi Forslagsstillere os ikke ind, at vi ved den Medaktion, vi her have foretaget af Sagen, have fundet de vises Sten eller den eneste mulige Løsning. Derfor som man vil indrømme os, at vi have arbejdet i Sagen med nogen Interesse og Omtanke, vente vi ikke mere, og ethvert Bidrag til Sagens yderligere Fremme og bedre Løsning vil være os velkomment. Vi have troet, at allerede det, at dette Formaal foreligger redigeret paragrafvist, vil være et Stridt frem til denne Sags yderligere Udvikling. Ved at arbejde i denne Sag, bliver man ganske vist opmærksom paa Bankefelighederne, men der kommer derved ogsaa en Impuls til Virksomhed for at løse disse Bankefeligheder, og, som jeg før sagde, vi have ikke fundet, at Bankefelighederne ved Sagen ere større, end at de kunne løses. Kun paa et Punkt tror jeg ikke, at der for os, der staa som Forslagsstillere, vil være særlig Grund til at paafalde erede Medlemmers Bistand, nemlig i en Virksomhed, der skulde gaa ud paa at finde andre Midler til at fyldestgøre Formaalet; dem kunde vi Forslagsstillere selv have fundet. Vi have ikke her ment at forelægge et idealt Forslag, et Forslag, som efter vort eget Synspunkt var det mest fuldkomne, der kunde tænkes. Nej, det er, som jeg en Gang har sagt, nærmest en Besligningslov. Vi se liggende for os disse 7 Millioner, som ikke have noget paatrængende Formaal, og vi sige saa: Lad os anvende disse Penge til dette Formaal! Dykkes det os ikke at standse den Strøm, hvorigennem disse Penge for Djebkliffet rulle, har jeg ringe Tro til, at det i en nær Fremtid vil lykkes os at gennemføre dette Formaal. Og at det hæfter dermed, ligger jo ikke alene i de sociale Tilstande, der nu finde Sted ikke alene hos os, men overalt i Verden, men det ligger ogsaa, om jeg saa maa sige, i de parlamentariske Tilstande, hvorunder vi leve for Djebkliffet, hvor andre Forslag, af noget beslægtet Natur foreligge til Afgørelse for Rigsdagen. Det kan jo ikke overjes, at Spørgsmaalet om en Alderdomsforsørgelse paa den allernøje Maade staa i Sammenhæng med de Forslag, der her foreligge, om Sygekasser, om Ulykkesforsikring. Nævner jeg f. Eks. Sygekassespørgsmaalet, vil jo enhver se, at det for gamle Folks Vedkommende ikke alene er Sygdom, der trykker dem, men snarere eller

lige saa meget Sygeligheden. Der staa Sygekasserne i en noget banffelig Stilling. De vilde nemlig enten være nødt til at give Understøttelse for et meget længere Aaremaal, hvis de skulde understøtte de sygelige gamle, og det vilde igen føre til, at Sygekasserne ikke vilde kunne magte deres Formaal, de vilde sprænges, eller ogsaa maatte de udelukke de gamle fra Understøttelse, og det vilde være meget haardt. Hvis altsaa Anvendelsen af Sygekasse-Institutionen skal fremmes, forudsætter den, synes jeg, ved Siden af sig en Alderdomsforsørgelse, hvor sygelige gamle kunne søge deres Tilflugt. Noget lignende gælder paa samme Maade med Henhyn til Ulykkesforsikring. I en stor Mangfoldighed af Virksomheder er det saa, at de særlig udsatte Arbejdernes Liv for pludselige Ulykkestilfælde, men hvor mange Virksomheder er der saa ikke ved Siden af, hvorom dette ikke gælder, men som maa siges langsomt at fortære Arbejdernes Livskraft. Der er jo noget i høj Grad irrationelt, jeg kan gerne sige ubilligt, i, at man tager sig af Forsørgelsen af en Mand, der ved et pludseligt Ulykkestilfælde bliver arbejdsudnyttig, medens den Mand, hvis Kræfter og Helbred noget langsommere fortæres af den Virksomhed, hvort han er, staaar hjælpeløs og bliver givet til Pris. Ogsaa paa dette Punkt giver en Alderdomsforsørgelse et næsten nødvendigt Supplement til Forslaget om Ulykkesforsikring. Det vil derfor være vort Haab, at dette Forslag maatte kunne fremmes saaledes, at det kan komme ud, om ikke før, saa dog samtidig med disse de betydningsfuldeste Forslag, der foreligge Rigsdagen til Behandling. Det er dertil, vi paafalde vore Kollegers Bistand, Regeringens Bistand, det andet Ting's Bistand. Det er til det, vi regne paa Hjælp fra alle dem — og det er heldigvis mange — som her i Landet interessere sig for dette Formaal. Vi tro, at denne Sag, naar den een Gang er kommen op, ikke vil kunne undgaa at samle den almindelige Interesse om sig, og at det vil lykkes os at bringe en Reform her til Veje, der, som jeg før sagde, sikkert hører til de største og betydningsfuldeste, som de lovgivende Forsamlinger i dette Øjeblik overhovedet noget Steds i Verden have for. Med disse Ord skal jeg paa Forslagsstillernes og egne Begne anbefale dette Lovforslag til Tingets Velvilje.

Formanden (S og Sbr o): Eksemplarer af Lovforslaget ville blive omdelte.

Næste Møde holdes i Morgen, Torsdag Middag Kl. 2, og Dagsordenen er da: